

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

Думи за великия Стамболийски 01.03.1879 - 14.09.1923

„Смелостта на Александър Стамболийски е достойна за подражаване. Тя се проявява в делата му, в мъченическата му смърт и във всичко говорено и писано от него. В някои случаи тази негова смелост създава епоха. Да кажеш в очите на всемогъщия цар Фердинанд, пред когото всички трепереха и благоговееха: „*Ваше величество, ако предприемете тази война, Вашата глава ще се търкаля по улицата*”, е смелост рядка в летописите на историята. Да заявиш пред многолюдното събрание държано на открито: „*Фердинанд е най-големият виновник за катастрофата и той трябва да бъде обесен с главата надолу пред паметника на Цар Освободител*”, е риск, който влече след себе си смъртно наказание.

...
Борческият дух на Ал. Стамболийски пленява и фантазира; този дух е присъща черта само на великите водители на народните маси, на завоевателите, на апостолите, които са се посветили изцяло в услуга на една идея, на един култ... Ал. Стамболийски беше истински водител на земеделското съсловие; вечната му мисъл беше сдружаването на земеделците, а вечният му култ – БЪЛГАРСКИЯТ ЗЕМЕДЕЛСКИ НАРОДЕН СЪЮЗ.

”
Никола Д. Петков

„Твоята трагична смърт и смъртта на хилади герои и мъченици, измрели от куршуми, ножа и в затвора на свирепата българска реакция, ще крепят духа, ще окрилят вярата и ще затвърдят мишците на милионите наши последователи...”

Прага, юли 1923 г., Райко Даскалов

„Стамболийски не е една личност, която може наистина да загине и се заличи след смъртта си, а една политическа концепция, една стройна стопанска и социална идеология, която на практика се оказа много по-реална и привлекателна за народното съзнание, отколкото всички политически и социални теории и утопии на миналите столетия и особено в идеологичните състезания на двайсетия век...”

Д-р Г. М. Димитров

„България е страна на розите. И когато българският народ отново си възвърне свободата, тогава ще набере най-хубавите си рози, за да обкочи гроба на своя велик държавник Александър Стамболийски.”

*Рим, 1925 г., Франческо Нити,
Италиански държавник и историк*

ЦАНКО БАКАЛОВ - ЦЕРКОВСКИ 16.10.1869 - 02.05.1926

**Тиха вечер веч настава,
тих е звездний небосклон,
тихо сладко си запява
славей в гъстолисти клон.**

**Чу го мома хубавица
и в градинка притърча
и на хубавата птица
тъй печално зашептя:**

**- О, попей ми, мило птиче,
в тоя тих вечерен час;
о, попей ми, разтуши ме
със звънливия си глас.**

**Тежка беда сполете ме,
тежък удар претърпах -
либето ми днес отнеха,
зарад него що живях.**

**Враг държавен го кръстиха,
враг на нашия народ,
и началник с три стражари
го откара като скот!**

**Не, не е той враг народен,
той е борческа душа,
в него дух живея свободен,
дух на правдата света.**

**Клеветници, замлъкнете,
той народа е любил;
зарад него той е страдал,
страдал е и се борил...**

НАЦИОНАЛЕН ЗЕМЕДЕЛСКИ СЪБОР
по повод 87 години от смъртта на
земеделския апостол Цанко Церковски
ще се проведе на 2 май 2013 г. от 11:30 часа
в местността „Славееви гори”, Бяла Черква.
организатори:
Обединени земеделци - Бяла Черква
Кметство в град Бяла черква и
Народно читалище ”Бачо Киро-1869”

Гореща зима и хладни пролетни надежди (кратък политически обзор)

Какво се случи в началото на 2013 година? Правителството на Бойко Борисов, (разбирай ГЕРБ) откакто дойде на власт през 2009 г. не реши много радикални проблеми, които бяха залегнали като приоритетни в предизборното му обещание. Ръководейки се от главозамайващата изборна победа, гербовци, тръгнаха стремглаво в не много правилна посока на управление, която ги доведе до несправяне с корупционните схеми в почти всички сфери на държавността. Конците на съдебната власт се късаха по шевовете на правораздаването под напора на „Златния телец”. Битовата престъпност триумфира. Икономиката - буксува задъхано. Пенсията – рахитични. Загърбване на насъщни изисквания за един нормален човешки живот в една нормална правова европейска държава. Хората стигнаха до мръсното дъно на мизерията. Вярно, че всички тези негативи бяха завещани, онаследени от внуците и правнуците на БКП, които я преименуваха в БСП.

Но какво направиха гербовци?

Очистиха ли авгиевите обори на своите предшественици?

Хукнаха по магистрали... хубаво!

Но чуваха ли гласът на мизерията! Финансовият им министър в наполеонова поза гръмогласно тръбеше – „финансова дисциплина”. Да, ама... Чува ли този, чийто стомах бушува!!! Държавата от ден на ден обезлюдява. Интелектуалният потенциал се източва зад граница, народът беднее.. Чашата на търпението прелива. Вещае се буря!

И ето, че негативът от този 23 годишен „мирен преход” се превърна в торнадо, което безпощадно отнесе и тези, на които народа бе дал своя безрезервен вот на доверие. Страната ни се тресеше от протести. Проля се кръв... самозапалвания... И ето, ГЕРБ – падна от пиедестала на властта. Служебно правителство.

Очакват ни избори на 12 май. Пръкнаха партии и партийски – като кърлежи за власт. Дал Бог! Множко. Кой ще управлява?.. Народът – суверен ще каже...

Дните до изборите са малко, броени... Чудна пролет... Май! Но ще ли има народна пролет? Ще ли има май в душите на хората?.. Ще видим!!!

Уви...

А ние, земеделците, къде сме? Къде е народната вяра и надежда в нас?..

Иван Селановски

90 години от убийството

Песен за Александър

Стамболийски

Заплакала е гората
и на гората листето,
мъже по черни угари,
вдовици с черни забрадки.
Заплакали са полята
и на полята тревата,
селяци по занданите,
сираци по мегданите
заради СТАМБОЛ войвода:

„Де да е СТАМБОЛ, да доде,
земята редом да види –
земята ни се почерни,
гората попар удари,
полята слана ослани,
в селата вихър помина,
клетни селяци размята –
кой по тъмни зандани,
кой по стръмни балкани,
кой по пуста чужбина...”

Де да е СТАМБОЛ, да доде,
буйна му снага да видим,
огнени очи да светнат,
мъжки му думи да чуем –
мъките да ни развее”...

Тече Марица кървава,
никому дума не казва –
какъв е юнак загинал
до китните ѝ брегове.
Какви е думи издумал
за рода и за народа.
Какви е мъки претеглил
за тия черни селяци,
за тия клетни сираци,
за тия кутри вдовици...

Тече Марица кървава,
никому дума не казва
заради СТАМБОЛ войвода.

Тифон Кунев

Към Славовица

в памет на Ал.Стамболийски

Когато вятърът пшеницата погали
и тя налее тежки класове,
от мрамора на Янини грамади
духът на Стамболийски ни зове.
В борба свещена, величава,
за собственост и свобода,
ний идваме, възторжено развели
оранжевите и зелени знамена.
Със труд и обич към земята,
високо да издигнем своя глас
и смело да градим в страната
желаната демократична власт.

Живка Танчева

„ВИДЯХ ГО СЪС СЪРЦЕТО СИ”...

„През живота си човек среща много хора. С едни се разминава, с други се сприятелява, с трети се свързва за цял живот. Истинско щастие е, ако Съдбата ни предостави възможност да срещнем необикновени, изключителни личности, които напълно покриват представите ни за Човек с главна буква”...

Така започва Пенка Иванова своя разказ „Видях го със сърцето си – книга за видния писател и общественик Петко Огойски”... Простичко и проникновено, тя споделя с читателя мислите, които я вълнуват при досега ѝ с Петко Огойски, човек напълно непознат за нея, който постепенно се превръща в ярък огън, осветил нейния свят, накарал я да преосмисли, да препрочете историята на тоталитарна България, житейските битки на хората от близкото минало и днес, своя собствен жизнен път. Скоро за мен тази изповед се превърна в мълчалив и вълнуващ диалог... Може би защото често прочетените думи отекваха в съзнанието ми като мои, може би защото често беззвучно я допълвах, впахтах своите впечатления, размисли и оценки, предизвикани от моето докосване до човека и твореца Огойски. Понякога спорех, понякога разбирах, че нещо съм пропуснала.

Не е нужно да казвам, че не оставих книгата, преди да съм прочела последната страница. Трудно ми е да определя жанра на тази творба, която носи белезите и на очерка, и на мемоарно-изповедната литература, и на епистоларния роман (за което способства самообитния, цветен стил на цитираните писма на Огойски, както до авторката, така и до други личности). Според мен, обаче, най-ценното в книгата е задълбоченият литературен анализ върху цялостното писмено наследство на Петко Огойски, оставило трайна диря в съвременната българска литература. Макар той да е познат автор, с огромно по обем и значимост творчество с широко жанрово разнообразие, новият прочит на Иванова е интересен, жив, оригинален. Често стилът ѝ и начинът, по който влиза в анализа на отделната литературна творба авторската личност и житейски път, ме връщаха в детството и юношеството, към ученическата скамейка, когато човек се учи не само да пише и мисли, но и да отстоява себе си. В този контекст, неизбежен е паралелът, който Пенка Иванова прави между личността и творчеството на Захари Стоянов и Петко Огойски, като сравнява „Записки по българските въстания” със „Записки за българските страдания”. Макар и не така директно назован, не може да не се усети и внушеният от авторката паралел между личността на поета и поезията при Ботев и Огойски. Патриотизмът, изразен при Огойски преди всичко като като любов към народ и Родина, като гордост от миналото величие и болка от днешната нищета на духа и битието, по никакъв начин не се противопоставя на възрожденския патриотизъм на Ботев и Стоянов. Прави впечатление как авторката оценка за значимостта на най-голяма по обем, литературна и историческа стойност творба на Огойски (трилогията „Записки за българските страдания”) се превръща в стимул за написването на цялото произведение „Видях го със сърцето си”. Тук е мястото да подчертая, че Пенка Иванова е един безпристрастен читател, неангажиран политически, но човек с жива съвест и живо чувство, и с талант, способен да я превърне в автор на произведение, което вълнува.

Трудно е да кажа кога и по какъв повод за първи път чух името ѝ, но със сигурност бе от Петко Огойски. Неговото уважение към възрожденското ѝ дело като председател на читалище „Ахинора-2006” в село Яворово, Чирпанско и редактор на читалищния вестник „Ахинора” неусетно се

пропи в мен. Нейната биография и професионален път – акушерка и гимназиална учителка по български език и литература, ме накараха да я почувствам близка. Погледът през сърцето на Пенка Иванова е дълбок и проникновен. След като се запознава с творчеството на Петко Огойски, тя осъзнава, че „наред с нашия на пръв поглед подреден живот е имало и един друг паралелен свят, в който хората са били преследвани, измъчвани, убивани ... единствено заради политическите си убеждения”. В книгата си тя докрай остава политически неизкушена, но точно това е най-ценното – възможността да видим един живот и едно творчество, подчинени на земеделската идеология, на политическата борба за отстояването ѝ, през един непомрачен от политиката поглед.

Текстът е структуриран в 20 глави, предисловие, заключение и 9 приложения, в които естествено се преливат житейското и творческото начало в личността на Петко Огойски. Графичното оформление и богатия снимков материал водят читателя към авторския замисъл и правят по-лесно „виждането със сърцето”. И обектът на това изследване със сърце и разум ни гледа ведро, тревожно, замислено... от немного далечната 2010, от 1989, от 1961... По-ранни снимки няма. От по-рано идват „зелената грива на до вечния и от вечен Балкан” и „каменните шепи на вирове и подмоли” на родното село, идват „трохите от хляба” – мислите, терзали го в затвора, идват стиховете, които събарят видими и невидими стени, за да ни преведат към свободата.

В книгата има много цитати – отделни мисли и сентенции, както и цели стихотворения на Огойски. Можем да прочетем отзиви за неговото творчество в различни печатни издания, а също оригинална поезия на други автори, посветена на него, както в основния текст, така и в приложенията („Отзиви за творчеството на Петко Огойски” и „Творби, посветени на Петко Огойски”).

Всяка от 20-те глави разглежда отделна черта от характера на твореца – обект на изследването, в който е вълнена основна тема от неговото творчество. Трудно, непосилно е за читателя да отдели едното от другото. И това е така, защото Петко Огойски е монолитна личност, в която творецът и човекът са неотделими. Това ни внушава с всяка страница от книгата си Пенка Иванова. И се опитвам да забравя, че познавам героя на нейния очерк, опитвам се просто да вървя по трохите, които авторката рони върху пътеката, по която ни води към същностните му характеристики.

Наред с естествения разказ, в който влиза автобиографични елементи, историята на запознанството си с Огойски, предадена и чрез фрагменти от негови писма до читалище „Ахинора”, Иванова неусетно преминава към задълбочен анализ на произведенията на твореца. Не е чудно, че основната тежест пада върху трилогията „Записки по българските страдания”. Детайлно, с разбиране и чувство, тя ни поднася своя поглед върху проблема.

И продължава пътуването ни към същността на творчеството и личността на Петко Огойски. Начало или завръщане е родната Огоя – с историята на семейството, с природата, със спомена за детството и майката – „усещам винаги незнания сила, щом стъпя в твоите дъбрави”? А избуяването на силния корен, дори когато е затрупан под камък – литературен образ ли е, или биографичен факт? И вездещата за живота му земеделска идея – първопричина ли е за страданията на твореца, или е творческият му заряд? Шопският хумор убежище ли е за автора, или е просто онова невъзможно – „сто шила в торба”, което дава цвят и живец на монотонния делник? А България -Родината, раздирана, разпъвана на кръст от хайдушките поляни до Персин? Всяка страница е стъпка към Петко Огойски. И неговият патриотизъм, накарал го да съгради седеметажна средновековна кула в двора си, да създаде музейната сбирка към нея, да възстановява оброци, паметници и параклиси, ни става близък. Още по-близък ни става с любовта и всеотдайността си към семейство и близки, въплътили неговата надежда за завет и безсмъртие.

Може би личното ми познание и уважението, което изпитвам към човека и твореца Петко Огойски са оставили отпечатък и върху прочитаната ми на книгата за него, и върху тези редове. Дано това не ми е попречило да бъда безпристрастна при оценката ми за творбата на Пенка Иванова.

Без колебание ще кажа: книгата „Видях го със сърцето си” е вик към днешния ден. Един опит да бъде разтърсено днешното ни душевно угойство, да бъде разцепен днешния скотски хоризонт. С пестеливи изразни средства и добър подбор на произведения и факти, авторката изгражда ярък портрет на Петко Огойски и по този начин постига целта си, заявена с подзаглавието. Без съмнение тази книга – един апотеоз на своя герой, е и добро доказателство за таланта на своя автор. Тя говори ясно и силно за достойнствата и на двамата – като личности и като творци.

Габриела Цанева

Четиридесет дни без бай Иван Гинчев

Угасна един живот – вдъхновение и всеотдайно посветен на БЗНС!

И ето, времето неусетно измина. Навършиха се 40 дни от смъртта на ветерана- земеделец Иван Цветков Гинчев, роден на 05.10.1914 г. в село Обнова, Плевенско и починал на 25.03.2013 г. на една достолепна възраст. Неговият живот е непрестанна битка, един сакрален низ от борби за тържеството на земеделските идеи, през годините на най-свирепата комунистическа диктатура, чийто „апотеоз“ бе – Кървавата вакхалия! В тези години на жесток терор, когато зловецът бълваше гракът на съветския шмайзер – ТОЙ – отдаде с жар цялата си младежка енергия в беззаветна служба на БЗНС с главен секретар Никола Петков, за която дейност заплати през преизподните на комунистическия ад. Роден и израснал на село, огрян от лъчите на дунавското слънце, чул песента на чучулигата в родните жита, опознал от малък селската неволя – поема кръста на своята Голгота! Учител и земеделец! Земеделец и учител! И ето го житейски възмъжал, през 1946 – 1947 г. е депутат от Обединената опозиция в VI Велико народно събрание, а след рухването на мракобесническата комунистическа система е депутат в VII Велико народно събрание.

В своето политическо поприще се проявява като виден оратор и публицист. Неговото слово, неговите политически статии във вестниците „Народно земеделско знаме“ и „Земеделско знаме“ са един великолепен рецитал, едно брилянтно съзвучие, което будеше, зовеше, вдъхновяваше...

Случайно ли бе всичко това?.. Не! Това бе негова вътрешна необходимост, необходимостта на апостол. Пред нас се откроява сияйният образ на бай Иван, а плътта му е в отвъдното. Нека неговите дела, неговата честност, преданост и вяност до последния му дъх към земеделската кауза да служат като символ за поддръжане на всеки земеделец!

Поклон пред този възторжен идеалист, превърнал се след смъртта в лъчезарие!

от съидейниците му земеделци
и СПЗБ

Вечер на земеделската поезия на Благовещение

25 март, Благовещение... За сдружените земеделци от София този ден, освен сакрален християнски празник и символ на настъпващата пролет, вече дълги години е и ден на земеделската поезия. Въпреки всички трудности, Софийската градска организация, представлявана от Силвия Манчева, политическото ръководство на партия Обединени земеделци и Съюзът на писателите земеделци в България запазиха традицията.

Поетичният празник бе открит в залата на БСДП от Габриела Цанева, редактор във в-к „Литературно земеделско знаме“. Тя припомни, че поетите и писателите земеделци винаги са били в предните редици на земеделското движение. А поетичното слово има дълбоки корени в Земеделския съюз, защото един от създателите му е поетът Цанко Бакалов Церковски, а поет и публицист е бил и водачът и идеологът на БЗНС Александър Стамболийски.

Петя Ставрева, председател на ПП „Обединени земеделци“ се обърна към присъстващите с топли и вълнуващи думи – „Благовещение е един от най-светлите християнски празници. Хубаво е, че ще отбележим деня със слово. Поезията е вдъхновявала земеделците в тяхната борба за един по-добър и справедлив свят.“

Иван Селановски, секретар на СПЗБ и редактор във в-к „Литературно земеделско знаме“ призова присъстващите да почетат с минута мълчание паметта на земеделския деятел и публицист, депутат в VI и VII ВНС Иван Гинчев, починал само преди часове.

Водещата Габриела Цанева, редактор във в-к „Литературно земеделско знаме“, влезе в ролята си на поет и разведри присъстващите със светлото чувство, струящо от стиховете ѝ, вдъхновени от пролетта. След това дойде ред на Татяна Атанасова, журналист от в-к „Народно земеделско знаме XXI“. Със звънък глас и строфи, тя нарисова буйния танц на млада циганка, олицетворение на пролетта и раждащия се живот. Маргарита Нешкова, след няколко стиха, посветени на любовта, върна публиката към трудното настояще и трудното отстояване на житейската позиция, чрез политически ангажираната си поезия.

А Милена Филипова, с нежна настойчивост напомни темата на вечерта – Благовещение, не само като символ на пролетта, но и като ден за почит към майката, към божественото начало и вечната човешка любов.

Вяра Дамянова с вълнение прочете стихове от книгата си, подготвяна за печат „Всичко е вълшебно“, с което провокира любопитството на бъдещите си читатели, днес възторжени слушатели.

И когато всички мислеха, че поетичната вечер е към своя край, дойде ред на ветераните на земеделското поетично слово.

Иван Селановски, секретар на Съюза на писателите земеделци и Живка Танчева от Бяла черква развълнуваха присъстващите със своите стихове

снимка Е. Радева, в-к „НЗЗ-XXI“

Живка Танчева, земеделка и поетеса от Бяла черква, израсла под сенките на същите дървета, под които Цанко Церковски е бленувал своите песни, рецитира стихове, пропити с дъха на земята и земеделската идея от стихосбирката си „Цвилят гривести коне“:

*В борбите ти живях и много страдах, радвах се и пях,
на колене падах и се питах:
достатъчно ли чиста за идеите ти бях?*

.....

Освен такава, друга участ нямам

....

да бъда друга аз не пожелах.

Нейният звучен и искрен глас не остави никого равнодушен. Залата избухна в ръкопляскания, след които беше трудно Иван Селановски да продължи. Но, изглежда, поетите-земеделци от по-старото поколение имаха още какво да покажат. С артистичен жест-поклод към Живка Танчева и с мощен глас Селановски влезе в диалог:

Ти помниш ли, връстнице моя?

*Ти помниш ли годините на мрака,
зловещо падналата дълга нощ?..*

*Смъртта, която дебнеше в сумрака
със тихи стъпки и свирепа моц!*

Думите на Селановски, олицетворил в себе си мъченикът-творец, защитавал своята своята земеделска идея с цената на дълги години агония в комунистическите лагери и затвори, изгъланиха отеснялата зала със сенки от тоталитарния ад, от миналото на мирния преход, от днес...

Накрая Тая Дилова, издател и председател на клуба на жените земеделки в София, представи стихове на Данаил Бумбаров от стихосбирката му „Жажд“.

Думите на водещата Габриела Цанева, с които закри вечерта на земеделската поезия на Благовещение

останаха да отекват в сърцата на сдружените земеделци – „Скъпи приятели и съидейници, надявам се, че тази поетична вечер развълнува душите ни и ни оставя по-силни, по-вдъхновени и с повече вяра в собствените сили и в способността ни да се преборим за земеделската идея и да намерим своето място в днешното бурно време, в което отново трябва да се борим за ценностите на демокрацията“.

Ще успеем ли?

ЛЗЗ

Писателите земеделци посрещат пролетта и предизвикателствата на времето

На 20 април в град София се проведе Общо събрание на Съюза на писателите земеделци в България. Пролетта влезе в работната зала, ароматът на цъфналите столични фиданки зовеше с гласа на чернозема и простора на ширните поля. Поетесите Милена Филипова и Вяра Дамянова споделиха впечатленията си от земеделската поетична вечер за Благовещение, организирана и проведена съвместно с Обединени земеделци. Тези цветя на писателския съюз обсъдиха и творческите си копнежи и планове. Атанас Личев подхвърли някои от най-новите си епиграми и с хапливия си хумор предизвика усмивки и размисъл за мътното политическо настояще и мъгливо бъдеще. Стоян Колдов, с добре познатия си стил задълбочи темата и накара присъстващите да станат съпричастни към неговата позиция.

Делови тон в работа на събранието внесе секретарят на организацията Иван Селановски, който изнесе доклад за дейността на сдружението, като наблегна, че основната тежест през последната близо година и половина пада върху издаването и финансирането на в-к „Литературно земеделско знаме“. Този втори отчет показа, че вестникът се радва на голям интерес от страна на сдружените земеделци в цялата страна, а направените дарения и абонамент само от началото на 2013 г. са знак, че вестникът е способен да се самоиздържа и е нужен на читателите си. Въпреки това, връзката с хората остава предимно едностранна – само отзиви, похвали, приятелски, а понякога доста хапливи забележки, но все още липсва активната читателска позиция. Въпреки отправената покана от редакционната колегия на вестника към земеделците от страната на срещата, проведена преди половин година за активно сътрудничество, в редакцията не са постъпили дописки и материали, които да отразяват житейското настояще на сдружения земеделец по места, споделиха редакторите.

Сериозна дискусия се проведе във връзка с бъдещето на земеделското движение и мястото и ролята на Съюза на писателите земеделци в него. Кирил Назъров и Габриела Цанева, в качеството си на членове последното легитимно избрано постоянно присъствие на БЗНС, чиято законност не е предмет на съдебни спорове, споделиха впечатления от политическите разговори, свързани с обсъждането и подписването на предизборното споразумение с Обединени земеделци. Всички присъстващи се обединиха около разбирането, че всичко, което се прави за консолидиране на земеделците и хората, близки до земеделската идея е правилно и добро начинание. В този дух протече и дискусията по другия наболял въпрос – бъдещото развитие на СПЗБ. Натеза мнението, че приемствеността и новите начинания трябва взаимно да се допълват, а не да се противопоставят.

ЛЗЗ

Бесило направете за гадовете

Не Бойко, но и Бог не може да ни помогне, ако сами не проумеем истината

Какъв народ сме ние днеска, уж „Българи от старо време“? Народ, де сам си я оплеска. На кой ли утре ще му дреме?!

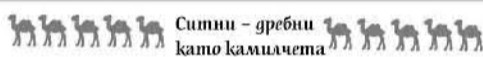
Преди – Сталин, Тито, Димитров...
Днес – Станишев, царя и Доган!
От тяхната маренска „любов“ народът клет си каза веч: аман!

Проклет да е денят, във който създаде Юда комунисти!
Крадат от мойто, твойто... и станаха капиталисти!

Народът гледа и немее – тези днешни „социалисти“... и неможа да проумее, че тази сган са ко-му-нис-ти!

Уж „кредитни милионери“?!
Кошмари! Пладнешки хайдутлук!
Крадци! Убийци! Мародери!!!
Прошло време, „другари“! До тук!!!

Васил Калфов - Душката

Проблем

Поредни избори у нас, но стряска ни един проблем: безброй са кандидатите за власт, а няма кой да изберем?!

Безизходица

Впрегнати като в ярем, тъгуват хората кахърни: пак няма откъде да изберем управници кадърни!

От един дол дренки

Не гонели уж личната изгода, слуги зоват се на народа... Но са му жестоки господари те – И господата, и другарите!

Бодил Розин

Предизборни напъни

От лидерство болен.
За лидер негоден.

Каж ми, кажи...
(по Христо Ботев)

Каж ми, кажи, бедний народе,
кой те в таз мафиотска люлка люлее!

Атанас Личев

ДВЕ ГОДИНИ БЕЗ ИСКЪР ШУМАНОВ

Вече две години силният и честен глас на Искър Шуманов звучи от отвъдното, за да ни държи будни, да ни дава упование и да свети като маяк във все по-съгъстващата се мъгла на бурния политически живот и непрестанните трусове в земеделската ни организация.

Като се позовава на Първия принцип на БЪЛГАРСКИЯ ЗЕМЕДЕЛСКИ НАРОДЕН СЪЮЗ, той прави задълбочен анализ на едно болезнено и вече отдалечено във времето събитие, което обаче, почти унищожи Съюза. Неговото огнено слово, макар изречено и написано през 2009 г. звучи повече от актуално и днес... Повече от актуално днес, защото актуално ще звучи винаги, когато някой нарушава Първия принцип на БЗНС:

„Земеделският съюз по своето вътрешно устройство, по своя състав, по своите идеи, разбираня и стремежи е една напълно демократична (народовластническа) политико-икономическа обществена организация“.

Нека се вслушаеме в неговите думи, нека намерим път за себе си в тях!

из книгата „Не, не мога да мълча!“

На събитието от 6 декември 2008 г в НДК не бива да гледаме като на обикновен случай в живота на Българския земеделски народен съюз. То бе болестна проява на съюзния организъм.

Ако превратът, замислен за този ден, бе успял, последствията от него биха изменили същността на организационния и идеологичен характер на Българския земеделски народен съюз.

Организационно, в съюзния живот би бил въведен насилственият начин за решаване на въпросите.

Идеологично, последствията биха се изразили със замяната на основния принцип - народовластие или волята на мнозинството - с волята на фюрера. Този стремеж пролича по време на суматохата. Тогава бе скандирано името: „Ненчев, Ненчев, Ненчев“. А в залата бе разпространявано и едно картонче, на което от едната страна бе отпечатано името Николай Ненчев, а на другата - „Бъдеще за БЗНС“ - фюрер? - бъдеще на БЗНС?! Боже, опази!

Не! Не мога да мълча!

В една демократична организация като Българския земеделски народи съюз не бива да се мълчи.

Вътре в организацията си земеделецът никога не трябва да мълчи. Той винаги трябва да си казва мнението откровено и без страх - право, което му е дадено от устава. Това е необходимо за правилното развитие на организацията. Аз никога не съм мълчал.

Вън от организацията земеделецът не бива да бъде бърбив по вътрешноорганизационни въпроси. Бръщолевенето извън организацията е причинявало не една и две бедни. Аз винаги съм се старал и съм внушавал на другите да не говорят.

А сега? Не! Не мога да мълча!

Земеделският съюз не е на онези, които се кичат с името му. Той не е на онези, които са се отрекли от него, отцепили са се. Той не е и не може да бъде на онези, които искат да го овладеят с взлом: те могат да къртят врати, да чупят стъкла и пак не ще успеят да влязат в него. Българският земеделски народен съюз не е зданието на „Врабча“ 1, което е построено върху негова земя, колкото и да ни е свидно то. Както се знае, това здание бе обитавано повече от четиридесет и пет години от една шайка, която бе и си остана група слуги на червените бейове. Тази група, изкуствено надута до над сто хиляди, не бе призната за Български земеделски народен съюз. Признати бяха онези, които „обитаваха“ насилствено лагери за робски труд в мизерия и под инквизиции, които умираха с идеите на Стамболийски.

Българският земеделски народен съюз не е личност, колкото и да се ще на някои, които се селят да го уеднаквят със себе си.

Българският земеделски народен съюз е идеи. Те са изкристализирали от създателя на неговата идеология в „Принципите на Българския земеделски народен съюз“, писани в затвора и издадени за пръв път на 26 април 1919 г.

Идея на Българския земеделски народен съюз не е обсебването на властта. Властта може да бъде средство за прилагане на идеите, но не и цел. Властта е цел на политическите търговци - онези, които сега купуват гласове, купуват власт, която за тях означава пари.

Идеи на Българския земеделски народен съюз са върховенството на народа и благоденствието на народа.

Има народовластие в онези държава, в която народната воля е закон над законите.

Има благоденствие в онези държава, в която няма гладен, няма насилие и има справедливост за всички.

С други думи, има благоденствие материално и благоденствие на духа.

Затова Българският земеделски народен съюз не умира.

Искър Шуманов

Докъде я докарахме

Чета вестник „Земеделско знаме“, бр. 5 от 22 април 2013 г., в който са публикувани предизборни обръщения на Ненчев и Кавалджиив.

Чета обръщението на моя съкилийник от Пазарджишкия затвор. Напълно съм съгласен с оценката му за историческата роля на земеделските идеи. Личи си, че е историк. Но ще си позволя да направя някои скромни забележки. В края на словото си, Тодоре, казваш: „Убеден съм, че младите и компетентни ръководители на БЗНС, отрасли и изградили се край мен, като зрели държавници, няма да ви излъжат, няма да ви предадат!“ Ясно, че добре си ги възпитал. Два пъти повтаряш, че няма да ни излъжат, няма да ни предадат. Но има едно НО. Ти Тодоре, не беше на 36-ия конгрес на БЗНС, когато се разигра една срамна сцена с артисти ромчета, докарани с автобуси от Ямболско. Но всичко това ти добре го знаеш. Ако и това не е предателство от страна на твоите възпитаници?! Знаеш, но нека ти припомним, че този конгрес беше проведен под диригентството не на кой да е, а на „другаря“ с псевдоним от ДС – Македонски – някогашният организационен секретар на БЗНС. А сценаристът по това време навярно си е бил вкъщи с мисълта, че няма пръст в разцеплението на БЗНС. Разочарован съм, като си помисля, че всичко това стана заради голямата омраза между теб, Тодоре, и Георги Пинчев. Ти забрави, че той ти отстъпи, та ти да станеш вицепрезидент. Заради един човек и заради вашите инати наранихте до болка организацията на Стамболийски, Гемето, Никола Петков и хиляди земеделци. Като изтече мандатът ти на вицепрезидент очаквахме да поемеш поста главен секретар на БЗНС, но ти, доколкото зная отказа, че си бил изморен. Вярно, не ти е било лесно да издържиш на натиска да помилваш някой бандит. Кое то навярно ти се е случвало. Но добре, че оттам не лепна някои грозни краски на БЗНС.

До тук за предателството на твоите ученици. А сега нещичко за лъжата. Сигурен съм, че добре знаеш как стана регистрацията на Ненчевото БЗНС с фалшиви протоколи. Какво ще кажеш ако сега някой съдебен състав не се подаде на натиск откъдето, вгледа се внимателно в документите и реши, че всичко около Ненчев е фалшиво? Знаеш, тези отцепници от БЗНС не са провеждали истински 37-ми конгрес, за което твоят възпитаник твърди, че веднаж това е станало в Кюстендил, друг път – на „Врабча“ – 1. Но оттам БЗНС отдавна е изхварлен. Сега вие другарувате там с комунистическото БЗНС. Дори сменихте цвета на вестника, доближавайки го до този на казионните преди време. Защо трябва да е зелено, нали редактор не е Н. Петков със своето зелено „Земеделско знаме“. Аз бях на 37-мия конгрес, дори се опитах да защита изключените, защото исках да чуя и вашия глас. Че сте провеждали 37-ми конгрес си е чиста криминална лъжа от тези, които ти хвалиш като много честни. Но тази лъжа не ви стигна, ами един ден след като научихте, че законността на този „конгрес“ ще бъде оспорена в съда, побързахте да си спретнете още едно менте-конгрес. И така, пак с фалшификати, чакате да ви регистрират и 38-мия конгрес. Ама тя и нашенската Темида може да се умори от толкова лъжи.

Добре си се загрижил за България, Тодоре, но защо нищо не направи за БЗНС? Петър Стоянов смело заяви: „Аз съм от СДС“! А ти не посмя да изречеш името на БЗНС. Дори като голям моралист ни предупреди: това репресираните много-много да не те посяваме, защото вече си деполитизиран! Аз се опитах 2 пъти да вляза при теб, за да те запозная с мой близък, от който може би щеше да имаш полза като нов в Президентството, но среща не се състоя. Ако ти, Тодоре, беше уредил да си върнем Съюзния дом, твоят барелеф щеше да бъде закачен на главния вход, до паметника на великия Стамболийски и сдружените земеделци щяха да те боготворят. Но ти се писа прекалено скромно. Вероятно не си бил за там. Със своята борбеност Крум Неврокопски като че ли беше по-подходящ за вицепрезидент!

А за предизборните ти обещания...Всичко ще се види на 12 май, дано спечелиш. Ти си изморен и имаш нужда от активна почивка, която щедро предлага заседателната зала и депутатството изобщо. Ти не си юрист, за да се иска от теб да коवेश нови закони. Спокойно можеш да си дремеш на стола, дори както някои от досегашните избраници, може да не излизаш на трибуната.

Тодоре, с теб искам да споделя и друга мъка. В един от предишните броеве на „Земеделско знаме“ имаш предложение да бъдат наградени за дългогодишна добра работа за БЗНС десетина ветерани. В тази компания на първо място бе твоя милост. Като знаеш добре, че четиримата от тях са били доносчици на ДС, как не се засрами да се наредиш до тях? Вероятно си забравил ролята на агент-информаторите в килиите и резултатите от техните доноси. За Жеко Стоянов/Македонски/ не коментирате. Самият Жеко се покри. На телефоните не отговаря. Значи е гузен!

Забелязвам, че Ненчевото БЗНС другарува с комунистите. Нали сега сте под един покрив, откъдето беше изгонен БЗНС. Защо не ги подканиш да се коалирате, както преди време направихте с комунистите на Ал. Томов. Важно е да влезете в Народното събрание. Да се види, че сме живи. Както при президентските избори.

Докъде я докарахме, Тодоре?!

А сега прощавай, ако ти се стори, че някъде съм грубоват, такъв съм! Един от твоите вестникарски компаньори казва, че Господ не ми е дал дарба да прощавам. Но защо искат от мен това? Та този Господ ще ме накаже ако простя на някой агент-информатор-доносчик на ДС, смачкал нечия съдба.

Накрая, Тодоре, всеки носи на раменете си глава. Една с повече, друга с по-малко сиво вещество, нека сам реши кой номер бюлетина да избере!

Стоян Колдов

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:
Габриела Цанева
Иван Селановски
Йордан Борисов
Кирил Назъров

редакция:
София, 1000,
бул. „Дондуков“ №38;
litzemedelsko_zname@mail.bg
предпечат: gabrielle